

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. v právní věci žalobce: **V.S.**, nar. ■■■, státní příslušnost Ukrajina, trvale bytem ■■■, zastoupeného JUDr. Petrem Novotným, advokátem, se sídlem Slezská 36, Praha 2, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **27. 11. 2013** č. j. **CPR-6262-2/ČJ-2013-930310-V238**,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 27. 11. 2013 č. j. CPR-6262-2/ČJ-2013-930310-V238 se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Semily ze dne 12. 4. 2013, č. j. KRPL-121949-37/ČJ-2013-180024-SV. Tímto prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo správní vyhoštění v délce šesti měsíců podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

Žalobce v žalobě především namítá, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s námitkami, které žalobce vznesl v odvolání. Z napadeného rozhodnutí také nejsou dle žalobce jednoznačně seznatelné úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí. Žalobce zásadně nesouhlasí s tím, že by vykonával zaměstnání bez povolení k zaměstnání. Dne 30. 11. 2012 disponoval platným pracovním povolením vydaným Úřadem práce, krajskou pobočkou pro Hlavní město Prahu pro zaměstnavatele ■■■. Předmětného dne se žalobce sice skutečně nacházel v areálu pivovaru v obci ■■■ y, avšak se souhlasem svého

zaměstnavatele ■■■, s.r.o. Jednalo se o plánovaný výlet, který žalobce uskutečnil společně s panem V.H., za účelem návštěvy jeho kamaráda pana V.CH. V rámci této návštěvy žalobce a pan V.H. panu V.CH. jednorázově vypomohli na staveništi v areálu pivovaru v obci ■■■, aniž za to však žalobce osobně cokoliv požadoval. V rámci provedeného dokazování nebylo jednoznačně prokázáno, že by se ze strany žalobce jednalo o výkon závislé činnosti, jak je definován v § 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce. Provedené dokazování také nepostavilo najisto, pro koho měl žalobce práci údajně odvádět, zda pro firmu Telivan, s.r.o., nebo firmu ■■■ když svědek Ch. v této souvislosti pro změnu uvedl, že žalobce byl zprostředkován na výpomoc přes firmu ■■■. Nebylo ani zjištěno, zda se tak nedělo se souhlasem společnosti ■■■, tj. zaměstnavatele žalobce, například na základě jeho vyslání na pracovní cestu. Žalobce je přesvědčen, že s ohledem na tyto nesrovnalosti i s ohledem na výpověď svědka Ch. měl být za účelem řádného objasnění celé věci vyslechnout pan I.M., který je jednatelem a jediným společníkem společnosti ■■■, což žalobce v průběhu správního řízení bezvýsledně navrhoval. Tento svědek mohl potvrdit nebo vyvrátit obchodní spolupráci mezi společnostmi ■■■ a společností ■■■. Žalobce proto namítá porušení zásady zákonnosti ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) a zásady individuálního posouzení každé věci ve smyslu § 2 odst. 4 téhož zákona. Žalovaný dle žalobce porušil také § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný, a neopatřil si dostatečné podklady pro své rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu. Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které napadenému rozhodnutí předcházelo, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalobce také požaduje náhradu nákladů řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný setrval na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí a navrhl žalobu zamítnout.

Ze správního spisu předloženého žalovaným soud zjistil tyto podstatné skutečnosti.

Dne 30. 11. 2012 byl žalobce kontrolován správním orgánem prvního stupně při práci na zateplování budovy v areálu ■■■. Do protokolu o ústním jednání z téhož dne žalobce uvedl, že práci mu zajistil V. z firmy ■■■, od něj také obdržel zálohu na práci ve výši 2 000 Kč, druhou zálohu dostal na ubytovně, ve Svijanech pracoval 26., 27. a 30. 11. 2012, tento „melouch“ si sehnal proto, že firma ■■■ pro něj v té době už neměla práci. Správní orgán prvního stupně v rámci vedeného řízení vyslechl dne 27. 2. 2013 pana V.CH., který uvedl, že zastupuje firmu ■■■ a vzhledem k tomu, že firma ■■■ mu dluží peníze, žádal pana M., zda mu neposkytnou na pár dní pracovníka na stavbu ve ■■■. Ústně se domluvili na tom, že za každý den práce jedné osoby se sníží firmě ■■■ dluh o 1 000 Kč a že žalobce jim na stavbě vypomůže. Na základě této dohody žalobce na stavbě pracoval v úterý (27. 11. 2012) a v pátek (30. 11. 2012), konkrétně pomáhal s fasádou, míchal lepidlo, nosil polystyren apod., pracovní pomůcky patřily firmě ■■■ Ze sdělení Úřadu Práce České republiky - krajské pobočky pro hlavní město Prahu ze dne 20. 3. 2013 vyplývá, že žalobce měl povolení k zaměstnání pro zaměstnavatele ■■■ s místem výkonu práce Praha s platností do 31. 1. 2013, pro druh práce dělníci v oblasti výstavby budov.

Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Semily ze dne 12. 4. 2013, č. j.

KRPL-121949-37/ČJ-2013-180024-SV bylo žalobci uloženo správní vyhoštění v délce šesti měsíců podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, neboť byl na území České republiky nejméně ve dne 27. 11. 2012 a 30. 11. 2012 zaměstnán bez povolení k zaměstnání.

Proti tomuto prvostupňovému rozhodnutí se žalobce odvolal. V odvolání uváděl prakticky shodné skutečnosti jako v podané žalobě.

O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, které odůvodnil tak, že spisovým materiálem je doloženo, že žalobce na stavbě ve ■■■ pracoval a nešlo tedy o plánovaný výlet, jak uvádí v odvolání. Žalobce sám do protokolu uvedl, že mu byla vyplacena záloha na práci (4 000 Kč), takže nelze souhlasit s tím, že se mělo jednat pouze o přátelskou výpomoc. Správní orgán prvního stupně nepochybil, když v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že pro řízení není podstatné, zda na staveništi práce prováděla firma ■■■, s.r.o., či firma ■■■. Skutečnost, že žalobce měl za to, že pan V., od kterého obdržel zálohu na práci, měl zastupovat firmu ■■■, přičemž v průběhu řízení vyšlo najevo, že žalobce byl vyslán firmou ■■■, která tímto plnila svůj dluh u firmy ■■■, neznamená, že žalobce svým jednáním nenaplnil § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců tím, že byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Žalovaný zdůraznil, že žalobci bylo vydáno povolení k zaměstnání na území České republiky pro zaměstnavatele ■■■, s místem výkonu práce Praha, přičemž sám žalobce v protokolu o vyjádření uvedl, že pro tuto firmu pracoval v měsících říjnu, v současné době si sehnal tenhle „melouch“, z čehož vyplývá, že na území České republiky pracoval bez povolení k zaměstnání. Žalovaný také konstatoval, že spisovým materiálem je dostatečně odůvodněn závěr, že se jedná o závislou práci, neboť žalobce vykonával tuto činnost ve vztahu podřízenosti, nevykonával ji vlastním jménem, vykonával ji za plat, v pracovní době a na domluveném pracovišti, rovněž je zřejmé, že žalobce pracoval na základě pokynů pana V. a dalších zaměstnanců, používal pracovní prostředky a pomůcky firmy ■■■ a odpovědnost za provedenou práci nesla také tato firma. Žalovaný se ztotožnil s názorem správního orgánu prvního stupně, i pokud jde o výslech pana I.M. Konstatoval, že žalobce nevystupuje v daném řízení v pozici zaměstnance firmy ■■■, tudíž s ohledem na hospodárnost řízení není na místě provést navrhovaný výslech. Výslechem tohoto svědka by správní orgány nedospěly k jiným závěrům, než k těm, ke kterým dospěly. Žalovaný uzavřel, že po prostudování spisového materiálu dospěl k závěru, že správní orgán prvního stupně postupoval v řízení v souladu s § 3 a § 50 správního řádu, tedy zjistil náležitě skutečný stav věci a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady a zjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s., v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

I zdejší soud dospěl k závěru, že žalobce svým jednáním naplnil podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Dle tohoto ustanovení vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území

zaměstnan bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

Na rozdíl od žalobce je zdejší soud přesvědčen, že v rámci provedeného dokazování bylo jasně prokázáno, že se ze strany žalobce jednalo o výkon závislé činnosti, jak je definován v § 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce. Dle tohoto ustanovení je závislou prací práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně. Soud souhlasí se závěrem žalovaného, že z obsahu správního spisu (zejména z výpovědi samotného žalobce a z výpovědi pana V.CH) jasně vyplývá, že žalobce práci na staveništi ve Svijanech ve dnech 27. a 30. 11. 2012 vykonával ve vztahu podřízenosti, pracoval na základě pokynů pana V.CH. a dalších zaměstnanců, práci vykonával za plat, používal pracovní prostředky a pomůcky firmy ■■■ a odpovědnost za provedenou práci nesla také tato firma. To, že se žalobce domníval, že pan V.CH. zastupuje firmu ■■■ skutečně není pro danou věc podstatné.

Výkon závislé práce je u žalobce podmíněn vydáním povolení k zaměstnání. Povolení k zaměstnání vydává Úřad práce České republiky. Žalobce takové povolení v posuzované době měl, ovšem pro zaměstnavatele ■■■ s místem výkonu práce Praha. Soud považuje za prokázané, že na staveništi ve ■■■ dne 27. a 30. 11. 2012 žalobce pro tohoto zaměstnavatele nepracoval. Sám žalobce do protokolu dne 30. 11. 2012 uvedl, že pro firmu ■■■ pracoval celý říjen a teď, když pro něj neměli práci, sehnal si „melouch“ ve ■■■. Tvzení, že ve ■■■ byl žalobce na výletě a panu Ch. s panem H. pouze přátelsky vypomohli, považuje zdejší soud za účelové. Toto tvrzení vyvrací výpověď samotného žalobce i svědecká výpověď pana V.CH. Žalobní tvrzení jsou navíc značně nelogická, když na jedné straně žalobce tvrdí, že byl ve ■■■ na výletě, na druhé straně správním orgánům vytýká, že nedostatečně zjistili skutkový stav, když neověřili, jestli ho do ■■■ nevyslala firma ■■■ na pracovní cestu.

Napadené rozhodnutí žalovaného je přezkoumatelné; v jeho odůvodnění se žalovaný vypořádal se všemi otázkami podstatnými pro rozhodnutí ve věci, zejména uvedl, jaký skutkový stav zjistil a pod jakou právní normu takto zjištěný skutkový stav subsumoval. Žalovaný se také řádně vypořádal se všemi odvolacími námitkami a z jeho rozhodnutí jasně vyplývá, proč nepovažoval skutkovou a právní argumentaci žalobce za důvodnou. Výtka žalobce, že se správní orgán odmítl provést důkaz výsledkem pana I.M. není důvodná. V každém konkrétním řízení je na správním orgánu, zda shledá skutková zjištění dostatečná a postačující pro rozhodnutí ve smyslu § 50 správního řádu či nikoliv, a jaké důkazy provede. Rozhodnutí žalovaného přitom není možno považovat za nezákonné pouze proto, že neprovedl ke zjištění relevantních skutečností důkaz výsledkem pana I.M.. Žalovaný, i bez provedení tohoto důkazu, dostatečně zjistil a objasnil skutkový stav věci a provedení tohoto výsledku tedy bylo nadbytečné.

Z uvedených důvodů soud posoudil žalobu jako nedůvodnou a zamítl ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 10. února 2014

Mgr. Karolína Tylová,
samosoudkyně